

32000L0031

L 178/1

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

17.7.2000

DIRECTIVA 2000/31/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
din 8 iunie 2000
privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului
electronic, pe piața internă (directiva privind comerțul electronic)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

consolidează competitivitatea întreprinderilor europene, cu condiția ca toate persoanele să aibă acces la Internet.

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2) și articolele 55 și 95,

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽²⁾,

acționând în conformitate cu procedurile prevăzute la articolul 251 din tratat ⁽³⁾,

întrucât:

(1) Uniunea Europeană urmărește să stabilească legături din ce în ce mai strânse între statele și popoarele Europei în scopul asigurării progresului economic și social. În conformitate cu articolul 14 alineatul (2) din tratat, piața internă cuprinde un spațiu fără frontiere interne, în care sunt asigurate libera circulație a mărfurilor și serviciilor și libertatea de stabilire. Dezvoltarea serviciilor societății informaționale în spațiul fără frontiere interne reprezintă un mijloc esențial pentru eliminarea barierelor care despart popoarele europene.

(2) Dezvoltarea comerțului electronic în cadrul societății informaționale oferă posibilități importante de angajare în Comunitate, în special în întreprinderile mici și mijlocii. Va stimula creșterea economică a întreprinderilor europene, precum și investițiile în inovații și, de asemenea,

(3) Dreptul comunitar și caracteristicile ordinii juridice comunitare constituie un atu esențial pentru cetățenii și agenții europeni, care pot beneficia pe deplin, fără să țină cont de frontiere, de posibilitățile oferite de comerțul electronic. Prezenta directivă are astfel ca obiect asigurarea unui nivel înalt de integrare juridică comunitară pentru a institui un real spațiu fără frontiere interne pentru serviciile societății informaționale.

(4) Este important să se vegheze la asigurarea unui comerț electronic care să poată beneficia pe deplin de piața internă și, în consecință, pentru aceleași temeuri ca și în Directiva 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 de coordonare a anumitor acte cu putere de lege și acte administrative din statele membre privind desfășurarea activităților de televiziune ⁽⁴⁾, la realizarea unui nivel înalt de integrare comunitară.

(5) Dezvoltarea serviciilor societății informaționale în Comunitate este limitată de un număr de obstacole juridice în calea bunei funcționări a pieței interne, care fac mai puțin atractivă exercitarea libertății de stabilire și a liberei prestări a serviciilor. Aceste obstacole apar din divergențele dintre legislații și din incertitudinea juridică a regimurilor naționale aplicabile acestor servicii. În absența coordonării și adaptării legislațiilor din domeniile în cauză, obstacolele pot fi justificate prin raportare la jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene. Există incertitudini juridice cu privire la măsura în care statele membre pot controla serviciile provenind din alt stat membru.

⁽¹⁾ JO C 30, 5.2.1999, p. 4.

⁽²⁾ JO C 169, 16.6.1999, p. 36.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 6 mai 1999 (JO C 279, 1.10.1999, p. 389), Poziția comună a Consiliului din 28 februarie 2000 (JO C 128, 8.5.2000, p. 32) și Decizia Parlamentului European din 4 mai 2000 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

⁽⁴⁾ JO L 298, 17.10.1989, p. 23. Directivă, astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 202, 30.7.1997, p. 60).

- (6) Având în vedere obiectivele comunitare, din articolele 43 și 49 din tratat și din legislația comunitară secundară, este necesar să se elimine aceste obstacole prin coordonarea anumitor legislații interne și printr-o clarificare la nivel comunitar a unor concepte juridice, în măsura necesară bunei funcționări a pieței interne. Tratatând numai chestiuni specifice care creează probleme pieței interne, prezenta directivă este pe deplin compatibilă cu necesitatea de a respecta principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din tratat.
- (7) Pentru a garanta certitudinea juridică și încrederea consumatorilor, este necesar ca prezenta directivă să stabilească un cadru general clar de reglementare a anumitor aspecte juridice ale comerțului electronic pe piața internă.
- (8) Obiectivul prezentei directive este de a crea un cadru juridic pentru a asigura libera circulație a serviciilor societății informaționale între statele membre și nu de a armoniza domeniul dreptului penal ca atare.
- (9) În multe cazuri, libera circulație a serviciilor societății informaționale poate fi o reflectare specifică, în legislația comunitară, a unui principiu mai general, și anume libertatea de exprimare, definită la articolul 10 alineatul (1) din Convenția de apărare a drepturilor omului și libertăților fundamentale, ratificată de toate statele membre. Din acest motiv, directivele care reglementează prestarea serviciilor societății informaționale trebuie să garanteze că această activitate poate fi exercitată liber în temeiul articolului menționat, sub singura rezervă a restricțiilor prevăzute la alineatul (2) din același articol și la articolul 46 alineatul (1) din tratat. Prezenta directivă nu aduce atingere normelor și principiilor fundamentale de drept intern privind libertatea de exprimare.
- (10) În conformitate cu principiul proporționalității, măsurile prevăzute de prezenta directivă se limitează strict la minimumul necesar pentru a atinge obiectivul bunei funcționări a pieței interne. Dacă este necesar să se intervină la nivel comunitar și pentru a garanta un spațiu într-adevăr fără frontiere interne în ceea ce privește comerțul electronic, directiva trebuie să asigure un nivel înalt de protecție a obiectivelor de interes general, în special protecția minorilor, a demnității umane, a consumatorilor și a sănătății publice. În conformitate cu articolul 152 din tratat, protecția sănătății publice este o componentă esențială a altor politici comunitare.
- (11) Prezenta directivă nu aduce atingere nivelului de protecție existent mai ales în materie de sănătate publică și de interese ale consumatorilor, stabilit prin instrumente comunitare. Printre altele, Directiva 93/13/CEE a Consiliului din

5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive din contractele încheiate cu consumatorii⁽¹⁾ și Directiva 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 1997 privind protecția consumatorilor în materie de contracte la distanță⁽²⁾ constituie un element fundamental pentru protecția consumatorilor în materie contractuală. Aceste directive se aplică, de asemenea, în întregime și serviciilor societății informaționale. Același acquis comunitar, care este pe deplin aplicabil serviciilor societății informaționale, cuprinde, în special, Directiva 84/450/CEE a Consiliului din 10 septembrie 1984 privind publicitatea înșelătoare și comparativă⁽³⁾, Directiva 87/102/CEE a Consiliului din 22 decembrie 1986 de apropiere a actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre privind creditul de consum⁽⁴⁾, Directiva 93/22/CEE a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare⁽⁵⁾, Directiva 90/314/CEE a Consiliului din 13 iunie 1990 privind pachetele de servicii pentru călătorii, vacanțe și circuite⁽⁶⁾, Directiva 98/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 1998 privind protecția consumatorilor prin indicarea prețurilor produselor oferite consumatorilor⁽⁷⁾, Directiva 92/59/CEE a Consiliului din 29 iunie 1992 privind securitatea generală a produselor⁽⁸⁾, Directiva 94/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 1994 privind protecția cumpărătorilor referitoare la anumite aspecte ale contractelor de achiziționare a dreptului de utilizare a bunurilor imobiliare pe timp parțial⁽⁹⁾, Directiva 98/27/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind acțiunile în încetare în materie de protecție a intereselor consumatorilor⁽¹⁰⁾, Directiva 85/374/CEE a Consiliului din 25 iulie 1985 de apropiere a actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre referitoare la răspunderea pentru produsele defecte⁽¹¹⁾, Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării bunurilor de consum și garanțiilor conexe⁽¹²⁾, viitoarea directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind vânzarea la distanță de servicii financiare către consumatori și Directiva 92/28/CEE a Consiliului din 31 martie 1992 privind publicitatea la produsele medicamentoase⁽¹³⁾. Prezenta directivă nu aduce atingere Directivei 98/43/CE a

(1) JO L 95, 21.4.1993, p. 29.

(2) JO L 144, 4.6.1999, p. 19.

(3) JO L 250, 19.9.1984, p. 17. Directivă, astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/55/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 290, 23.10.1997, p. 18).

(4) JO L 42, 12.2.1987, p. 48. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 98/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 101, 1.4.1998, p. 17).

(5) JO L 141, 11.6.1993, p. 27. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 84, 26.3.1997, p. 22).

(6) JO L 158, 23.6.1990, p. 59.

(7) JO L 80, 18.3.1998, p. 27.

(8) JO L 228, 11.8.1992, p. 24.

(9) JO L 280, 29.10.1994, p. 83.

(10) JO L 166, 11.6.1998, p. 51. Directivă, astfel cum a fost modificată prin Directiva 1999/44/CE (JO L 171, 7.7.1999, p. 12).

(11) JO L 210, 7.8.1985, p. 29. Directivă, astfel cum a fost modificată prin Directiva 1999/34/CE (JO L 141, 4.6.1999, p. 20).

(12) JO L 171, 7.7.1999, p. 12.

(13) JO L 113, 30.4.1992, p. 13.

Parlamentului European și a Consiliului din 6 iulie 1998 de apropiere a actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre în materie de publicitate și sponsorizare în favoarea produselor din tutun ⁽¹⁾ adoptată în cadrul pieței interne sau directivelor privind protecția sănătății publice. Prezenta directivă completează cerințele de informare prevăzute de directivele menționate, în special Directiva 97/7/CE.

- (12) Este necesară excluderea anumitor activități din sfera de aplicare a prezentei directive, din considerentul că libera prestare a serviciilor în aceste domenii nu poate fi garantată, în acest stadiu, în cadrul tratatului sau al legislației secundare existente. Excluderea acestor activități nu împiedică folosirea oricăror instrumente necesare pentru buna funcționare a pieței interne. Impozitarea, în special taxa pe valoarea adăugată aplicată unui mare număr de servicii reglementate de prezenta directivă, trebuie exclusă din sfera de aplicare a prezentei directive.
- (13) Prezenta directivă nu urmărește să instituie norme în materie de obligații fiscale, nici să se antepună în elaborarea instrumentelor comunitare privind aspectele fiscale ale comerțului electronic.
- (14) Protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal este reglementată numai de Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽²⁾ și de Directiva 97/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 1997 privind prelucrarea datelor personale și protecția vieții private în sectorul telecomunicațiilor ⁽³⁾, care se aplică pe deplin serviciilor societății informaționale. Aceste directive stabilesc deja un cadru juridic comunitar în domeniul datelor cu caracter personal și, prin urmare, nu este necesar să se reglementeze această chestiune în prezenta directivă pentru a asigura buna funcționare a pieței interne, în special libera circulație a datelor cu caracter personal între statele membre. Punerea în aplicare a prezentei directive trebuie făcută respectând principiile referitoare la protecția datelor cu caracter personal, în special în ceea ce privește comunicările comerciale nesolicitate și răspunderea intermediarilor. Prezenta directivă nu poate împiedica folosirea anonimă a rețelelor deschise, așa cum este Internetul.
- (15) Confidențialitatea comunicărilor este garantată de articolul 5 din Directiva 97/66/CE. În conformitate cu această directivă, statele membre trebuie să interzică orice fel de interceptare sau supraveghere a comunicărilor de către altcineva decât expeditorii sau destinatarii, în afara cazului în care aceste activități sunt autorizate legal.
- (16) Excluderea jocurilor pe bani din sfera de aplicare a prezentei directive se referă numai la jocurile de noroc, loteriile și

tranzacțiile de tip pariu a căror miză are valoare monetară. Aceasta nu se referă la concursurile sau jocurile promoționale care au drept scop încurajarea vânzării de bunuri sau de servicii și pentru care plățile, în cazul în care se efectuează, servesc numai pentru achiziționarea bunurilor sau serviciilor promovate.

- (17) Definiția serviciilor societății informaționale există deja în dreptul comunitar. Aceasta figurează în Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale ⁽⁴⁾, în Directiva 98/84/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 noiembrie 1998 privind protecția juridică a serviciilor cu acces condiționat sau a serviciilor de acces condiționat ⁽⁵⁾. Această definiție cuprinde orice serviciu furnizat în mod obișnuit contra unei remunerații, la distanță, prin intermediul echipamentului electronic, de prelucrare (inclusiv comprimarea numerică) și stocare a datelor, la cererea individuală a destinatarului serviciilor. Serviciile menționate în lista din anexa V la Directiva 98/34/CE care nu presupun prelucrarea și stocarea datelor nu sunt reglementate de prezenta definiție.
- (18) Serviciile societății informaționale cuprind o gamă largă de activități economice care se desfășoară on-line. Aceste activități pot consta, în special, din vânzări de bunuri on-line. Activități precum livrarea bunurilor ca atare sau furnizarea de servicii off-line nu sunt acoperite. Serviciile societății informaționale nu se limitează exclusiv la servicii în urma cărora se încheie contracte on-line, ci, în măsura în care acestea reprezintă o activitate economică, se extind la servicii care nu sunt remunerate de cei care le primesc, cum ar fi serviciile care furnizează informații on-line ori comunicări comerciale sau cele care furnizează instrumente de căutare, accesare și recuperare a datelor. Serviciile societății informaționale presupun, de asemenea, servicii care constau în transmiterea informațiilor printr-o rețea de comunicații, furnizarea accesului la o rețea de comunicații sau în găzduirea informațiilor furnizate de un beneficiar al serviciului. Serviciile de televiziune, în sensul Directivei CEE/89/552, și de radiodifuziune nu sunt servicii ale societății informaționale deoarece nu sunt furnizate la cerere individuală. În schimb, serviciile care sunt transmise punct cu punct, cum sunt video la cerere sau furnizarea de comunicări comerciale prin poșta electronică, sunt servicii ale societății informaționale. Folosirea poștei electronice sau a altor mijloace de comunicare individuale echivalente de către persoane fizice care acționează în scopuri care nu intră în cadrul activităților lor comerciale sau profesionale, inclusiv folosirea acestor mijloace pentru încheierea de contracte între astfel de persoane, nu este un serviciu al societății informaționale. Relația contractuală între un

⁽¹⁾ JO L 213, 30.7.1998, p. 9.

⁽²⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

⁽³⁾ JO L 24, 30.1.1998, p. 1.

⁽⁴⁾ JO L 204, 21.7.1998, p. 37. Directivă, astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/48/CE (JO L 217, 5.8.1998, p. 18).

⁽⁵⁾ JO L 320, 28.11.1998, p. 54.

angajat și angajatorul său nu este un serviciu al societății informaționale. Activitățile care, prin natura lor, nu pot fi desfășurate la distanță prin mijloace electronice, precum controlul autorizat al conturilor unei societăți sau consultul medical care necesită examinarea fizică a pacientului, nu sunt servicii ale societății informaționale.

(19) Sediul unui furnizor de servicii se determină în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, conceptul de stabilire implicând exercitarea efectivă a unei activități economice printr-un sediu stabil și pentru o perioadă nedeterminată. Această cerință este îndeplinită și atunci când o societate comercială se constituie pentru o perioadă determinată. Sediul unei societăți comerciale care furnizează servicii printr-un site de Internet nu este locul în care se instalează tehnologia care constituie suportul site-ului sau locul în care site-ul poate fi accesat, ci locul în care aceasta își desfășoară activitatea economică. În cazurile în care un furnizor are mai multe sedii, este important să se determine din care sediu este furnizat serviciul respectiv. În cazurile în care este dificil să se determine din care sediu dintre cele existente se furnizează un anumit serviciu, sediul este cel în care furnizorul are centrul activităților pentru serviciul în cauză.

(20) Definiția „destinatarului unui serviciu” se referă la toate tipurile de folosire a serviciilor societății informaționale, atât de către persoanele care furnizează informația prin rețele deschise cum ar fi Internetul, cât și de către persoane care caută informații pe Internet din motive personale sau profesionale.

(21) Întinderea domeniului coordonat nu aduce atingere viitoarei armonizări comunitare privind serviciile societății informaționale și legislației viitoare adoptate la nivel național în conformitate cu legislația comunitară. Domeniul coordonat reglementează numai cerințele referitoare la activitățile on-line, cum ar fi informarea on-line, publicitatea on-line, cumpărăturile on-line, încheierea de contracte on-line și nu privesc cerințele juridice ale statelor membre referitoare la bunuri, cum ar fi standardele de securitate, obligațiile privind etichetarea ori răspunderea în materie de bunuri sau cerințele statelor membre referitoare la livrarea sau transportul bunurilor, inclusiv distribuirea produselor medicamentoase. Domeniul coordonat nu se referă la exercitarea dreptului de preemțiune de către autoritățile publice asupra anumitor bunuri cum ar fi operele de artă.

(22) Controlul serviciilor societății informaționale se face la sursa activității pentru a asigura o protecție eficientă a

obiectivelor de interes general. În acest sens, este necesar să se garanteze că autoritatea competentă asigură o astfel de protecție nu numai cetățenilor propriei țări, ci și tuturor cetățenilor Comunității. Pentru a îmbunătăți încrederea reciprocă între statele membre, este esențial ca această responsabilitate să fie precizată clar de către statul membru de origine a serviciilor. De asemenea, în scopul asigurării eficiente a liberei prestări a serviciilor și a certitudinii juridice pentru furnizorii și destinatarii serviciilor, astfel de servicii ale societății informaționale trebuie, în principiu, să se supună regimului juridic din statul membru în care este stabilit furnizorul de servicii.

(23) Prezenta directivă nu are ca obiect stabilirea de norme suplimentare de drept internațional privat cu privire la conflicte de legi și nici abordarea competenței instanțelor. Dispozițiile legislației aplicabile desemnate prin normele de drept internațional privat nu trebuie să restrângă libera prestare a serviciilor societății informaționale așa cum este prevăzută de prezenta directivă.

(24) În cadrul prezentei directive și în pofida normei privind controlul la sursă al serviciilor societății informaționale, este legitim, în condițiile stabilite de prezenta directivă, ca statele membre să adopte măsuri de limitare a liberei circulații a serviciilor societății informaționale.

(25) Instanțele naționale, inclusiv cele civile, care decid în litigii de drept privat pot lua măsuri de derogare de la libera prestare a serviciilor societății informaționale, în conformitate cu condițiile definite de prezenta directivă.

(26) Statele membre, în conformitate cu condițiile prevăzute în prezenta directivă, pot aplica normele de drept intern de drept penal și de procedură penală în vederea angajării tuturor măsurilor de cercetare și a altor măsuri necesare pentru depistarea și urmărirea infracțiunilor, fără a fi necesară notificarea Comisiei cu privire la aceste măsuri.

(27) Prezenta directivă, împreună cu viitoarea directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind vânzarea la distanță de servicii financiare către consumatori, contribuie la crearea unui cadru juridic pentru prestarea on-line a serviciilor financiare. Prezenta directivă nu se antepune asupra inițiativelor viitoare din domeniul serviciilor financiare, în special cu privire la armonizarea normelor de conduită în acest domeniu. Posibilitatea statelor membre, instituită de prezenta directivă, de a restrânge, în anumite circumstanțe, libera prestare a serviciilor societății informaționale, în scopul protecției consumatorilor, se referă și la măsurile din domeniul serviciilor financiare, în special măsurile având ca scop protecția investitorilor.

- (28) Obligația statelor membre de a nu supune unei autorizări prealabile accesul la activitate al unui furnizor de servicii ale societății informaționale nu are în vedere serviciile poștale reglementate de Directiva 97/67/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 1997 privind normele comune de dezvoltare a pieței interne a serviciilor poștale din Comunitate și îmbunătățirea calității serviciilor ⁽¹⁾ constând din remiterea fizică a unui mesaj de poștă electronică tipărit și neafectând regimurile de acreditare voluntară, în special pentru furnizorii de servicii de semnătură electronică și de certificare.
- (29) Comunicările comerciale sunt esențiale pentru finanțarea serviciilor societății informaționale și pentru dezvoltarea unei largi varietăți de servicii gratuite noi. În interesul protecției consumatorilor și a comerțului onest, comunicările comerciale, inclusiv reducerile de preț, ofertele, concursurile și jocurile promoționale, trebuie să respecte un număr de obligații privind transparența. Aceste obligații nu aduc atingere Directivei 97/7/CE. Prezenta directivă nu trebuie să afecteze directivele existente referitoare la comunicările comerciale, în special Directiva 98/43/CE.
- (30) Expedierea de comunicări comerciale nesolicitate prin poșta electronică poate fi inoportună pentru consumatorii și furnizorii de servicii ale societății informaționale și poate perturba buna funcționare a rețelelor interactive. Chestiunea consimțământului destinatarului pentru anumite forme de comunicare comercială nesolicitată nu este abordată de prezenta directivă, dar a fost deja abordată, în special de Directiva 97/7/CE și de Directiva 97/66/CE. În statele membre care autorizează expedierea prin poștă electronică a comunicărilor comerciale nesolicitate, trebuie să se încurajeze și să se faciliteze inițiativele adecvate de instalare a dispozitivelor de filtrare. În plus, comunicările comerciale trebuie, în orice caz, să fie clar identificabile ca atare pentru a îmbunătăți transparența și a facilita funcționarea unor astfel de inițiative. Comunicările comerciale prin poșta electronică nesolicitate nu ar trebui să antreneze costuri suplimentare pentru destinatar.
- (31) Statele membre care autorizează expedierea prin poșta electronică a comunicărilor comerciale nesolicitate, prin intermediul furnizorilor de servicii stabiliți pe teritoriul lor, fără consimțământul prealabil al destinatarului, trebuie să se asigure că furnizorii consultă cu regularitate registrele „opt-out” în care se pot înregistra persoanele fizice care nu doresc să primească astfel de comunicări comerciale și respectă dorința acestor persoane.
- (32) Pentru a elimina barierele din calea dezvoltării serviciilor transfrontaliere în Comunitate pe care membrii profesiilor reglementate le-ar putea propune pe Internet, este necesar să fie garantată la nivel comunitar respectarea normelor profesionale prevăzute să protejeze, în special, consumatorii sau sănătatea publică. Codurile de conduită la nivel comunitar constituie mijloacele cele mai bune de a determina normele deontologice aplicabile comunicărilor comerciale. Este necesar să se încurajeze sau, după caz, să se adapteze elaborarea acestor norme, fără să se aducă atingere autonomiei organismelor și asociațiilor profesionale.
- (33) Prezenta directivă completează dreptul comunitar și dreptul intern cu privire la profesiile reglementate prin menținerea unei serii coerente de norme aplicabile în acest domeniu.
- (34) Fiecare stat membru trebuie să își adapteze legislația care conține cerințe, în special de formă, ce pot împiedica recurgerea la contracte prin mijloace electronice. Este necesar ca examinarea legislațiilor care necesită astfel de adaptări să fie sistematică și să cuprindă toate etapele și actele necesare procesului contractual, inclusiv arhivarea contractului. Efectul juridic al semnăturilor electronice face obiectul Directivei 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 1999 privind un cadru comunitar pentru semnăturile electronice ⁽²⁾; confirmarea de primire de către un furnizor de servicii putând lua forma furnizării on-line a unui serviciului plătit.
- (35) Prezenta directivă nu afectează posibilitatea statelor membre de a menține sau de a stabili cerințe juridice generale sau specifice pentru contractele care pot fi realizate prin mijloace electronice, în special cerințe în materie de securitate a semnăturilor electronice.
- (36) Statele membre pot menține restricții la folosirea contractelor electronice în ceea ce privește contractele pentru care legea prevede intervenția instanțelor, autorităților publice sau a profesiilor care implică exercițiul autorității publice. Această posibilitate se referă și la contractele care necesită intervenția instanțelor, autorităților publice sau profesiilor care implică exercițiul autorității publice în scopul de a produce efecte în privința terților, precum și contractele care necesită o certificare juridică sau o atestare notarială.
- (37) Obligația statelor membre de a elimina obstacolele din calea folosirii contractelor electronice se referă numai la obstacole care rezultă din cerințe juridice și nu la obstacolele de ordin practic care rezultă din imposibilitatea folosirii mijloacelor electronice în anumite cazuri.

(1) JO L 15, 21.1.1998, p. 14.

(2) JO L 13, 19.1.2000, p. 12.

- (38) Obligația statelor de a înlătura obstacolele din calea folosirii contractelor electronice se aplică în conformitate cu cerințele juridice referitoare la contracte, consacrate în dreptul comunitar.
- (39) Excepțiile de la dispozițiile privind contractele încheiate exclusiv prin poșta electronică sau prin comunicări individuale echivalente prevăzute în prezenta directivă, în ceea ce privește informațiile de furnizat și lansarea unei comenzi, nu trebuie să aibă drept consecință eludarea acestor dispoziții de către furnizorii de servicii ale societății informaționale.
- (40) Divergențele existente și emergente dintre legislațiile și jurisprudențele statelor membre referitoare la răspunderea furnizorilor de servicii care acționează ca intermediari împiedică buna funcționare a pieței interne, în special prin stânjenirea dezvoltării serviciilor transfrontaliere și prin denaturarea concurenței. Furnizorii de servicii au datoria să acționeze, în anumite împrejurări, pentru evitarea sau stoparea activităților ilegale. Prezenta directivă constituie baza adecvată pentru elaborarea unor mecanisme rapide și fiabile care să permită înlăturarea informațiilor ilicite și blocarea accesului la acestea. Ar fi necesară elaborarea unor astfel de mecanisme pe baza acordurilor voluntare negociate între toate părțile interesate și încurajarea acestora de către statele membre. Este în interesul tuturor părților care participă la furnizarea de servicii ale societății informaționale să adopte și să aplice astfel de mecanisme. Dispozițiile prezentei directive cu privire la răspundere nu ar trebui să împiedice elaborarea și funcționarea eficientă, de către diferitele părți interesate, a sistemelor tehnice de protecție și identificare, precum și a instrumentelor tehnice de supraveghere, devenită posibilă prin tehnologii digitale, în limitele prevăzute de Directivele 95/46/CE și 97/66/CE.
- (41) Prezenta directivă echilibrează diferitele interese existente și stabilește principiile care pot sta la baza standardelor și acordurilor adoptate în domeniu.
- (42) Derogările în materie de răspundere prevăzute în prezenta directivă se referă numai la cazurile în care activitatea furnizorului de servicii în cadrul societății informaționale se limitează la procesul tehnic de exploatare și de a acorda acces la o rețea de comunicații cu privire la care informațiile furnizate prin terți sunt transmise sau stocate temporar, exclusiv în scopul de a îmbunătăți eficacitatea transmiterii. Această activitate are caracter pur tehnic, automat și pasiv, ceea ce implică faptul că furnizorul de servicii ale societății informaționale nu cunoaște și nici nu controlează informațiile transmise sau stocate.
- (43) Un furnizor de servicii poate beneficia de derogări pentru „simpla transmitere” și pentru forma de stocare denumită „caching” în cazul în care nu este implicat în nici un fel în informația transmisă. Aceasta presupune, printre altele, că nu modifică informația pe care o transmite. Această cerință nu se referă la manipulările cu caracter tehnic care au loc în cursul transmiterii, deoarece acestea nu alterează integritatea informației conținute în transmitere.
- (44) Un furnizor de servicii care colaborează în mod deliberat cu unul dintre destinatarii serviciului său în scopul de a întreprinde acțiuni ilegale depășește activitățile de „simplă transmitere” sau de stocare-caching și, prin urmare, nu poate beneficia de derogări în materie de răspundere prevăzute pentru acest tip de activitate.
- (45) Limitările răspunderii furnizorilor de servicii intermediare prevăzute în prezenta directivă nu aduc atingere posibilității de a se interveni cu acțiuni în încetare de diferite tipuri. Aceste acțiuni în încetare pot lua în special forma unor hotărâri ale instanțelor judecătorești sau ale autorităților administrative care impun încetarea oricărei încălcări sau prevenirea acesteia, inclusiv prin înlăturarea informațiilor ilicite sau blocarea accesului la acestea.
- (46) Pentru a beneficia de limitarea răspunderii, furnizorul unui serviciu al societății informaționale care constă în stocarea informațiilor trebuie să acționeze rapid pentru înlăturarea informațiilor în cauză sau pentru blocarea accesului la acestea de îndată ce ia cunoștință sau își dă seama de caracterul ilicit al acestor activități. Este oportun să se procedeze la înlăturarea informațiilor în cauză sau blocarea accesului la acestea cu respectarea principiului libertății de exprimare și a procedurilor stabilite în acest sens la nivel național. Prezenta directivă nu afectează posibilitatea statelor membre de a defini cerințe specifice care trebuie îndeplinite prompt înainte de înlăturarea informațiilor sau de blocare a accesului la acestea.
- (47) Statele membre nu pot impune furnizorilor de servicii obligația de supraveghere decât în legătură cu obligațiile cu caracter general. Aceasta nu privește obligațiile de supraveghere aplicabile într-un caz specific și, mai ales, nu afectează deciziile autorităților naționale luate în conformitate cu legislația internă.
- (48) Prezenta directivă nu aduce atingere în nici un mod posibilității statelor membre de a cere furnizorilor de servicii care dețin informații furnizate de destinatarii serviciilor lor să acționeze cu precauțiile care sunt de așteptat în mod rezonabil din partea lor și care sunt definite de legislația internă în scopul de a depista și a preveni anumite tipuri de activități ilicite.
- (49) Statele membre și Comisia trebuie să încurajeze elaborarea unor coduri de conduită. Aceasta nu aduce atingere caracterului voluntar al acestor coduri și posibilității părților interesate de a decide în mod liber dacă aderă sau nu la astfel de coduri.

- (50) Este important ca propunerea de directivă privind armonizarea anumitor aspecte ale drepturilor de autor și ale drepturilor conexe în societatea informațională și prezenta directivă să intre în vigoare în același moment pentru a stabili un cadru de reglementare clar în materie de răspundere a intermediarilor în cazul încălcării drepturilor de autor și drepturilor conexe la nivel comunitar.
- (51) Fiecărui stat membru i se cere, dacă este necesar, să modifice orice legislație care poate împiedica folosirea mecanismelor extrajudiciare de soluționare a litigiilor prin mijloace electronice. Rezultatul acestei modificări trebuie să facă posibilă, în mod real și eficient, funcționarea unor astfel de mecanisme în drept și în practică, inclusiv în situațiile transfrontaliere.
- (52) Exercițarea efectivă a libertăților pieței interne face necesară garantarea accesului eficient al victimelor la mijloacele de soluționare a litigiilor. Prejudiciile care pot fi provocate în cadrul serviciilor societății informaționale se caracterizează atât prin rapiditate, cât și prin întinderea geografică. Având în vedere această caracteristică specifică și necesitatea de a veghea ca autoritățile naționale să nu pună în pericol încrederea reciprocă, prezenta directivă invită statele membre să garanteze că există căi de atac judiciare adecvate. Statele membre trebuie să examineze necesitatea de a asigura accesul la proceduri judiciare prin mijloacele electronice adecvate.
- (53) Directiva 98/27/CE, aplicabilă serviciilor societății informaționale, prevede un mecanism referitor la acțiuni în încetare în scopul protejării intereselor colective ale consumatorilor. Acest mecanism va contribui la libera circulație a serviciilor societății informaționale, asigurând un nivel înalt de protecție a consumatorilor.
- (54) Sancțiunile prevăzute de prezenta directivă nu aduc atingere oricărei alte sancțiuni sau căi de atac prevăzute de dreptul intern. Statele membre nu sunt obligate să prevadă sancțiuni penale pentru încălcarea dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive.
- (55) Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului aplicabil obligațiilor contractuale referitoare la contractele încheiate de consumatori. Prin urmare, prezenta directivă nu poate avea ca efect privarea consumatorului de protecția pe care i-o asigură normele imperative referitoare la obligațiile contractuale prevăzute de dreptul statului membru în care consumatorul are reședința obișnuită.
- (56) În ceea ce privește derogarea prevăzută în prezenta directivă pentru obligațiile contractuale din contractele încheiate de consumatori, aceste obligații trebuie interpretate ca incluzând informații despre elementele esențiale ale conținutului contractului, inclusiv drepturile consumatorilor, care au o influență determinantă în luarea deciziei de a contracta.
- (57) În jurisprudența Curții de Justiție se susține în mod constant că un stat membru își menține dreptul de a lua măsuri împotriva unui furnizor de servicii stabilit în alt stat membru, dar a cărui activitate se desfășoară în totalitate sau în principal pe teritoriul primului stat membru, în cazul în care opțiunea de stabilire a urmărit sustragerea acestuia de la normele care s-ar fi aplicat dacă furnizorul s-ar fi stabilit pe teritoriul primului stat membru.
- (58) Prezenta directivă nu se aplică serviciilor furnizate de prestatori stabiliți în țări terțe. Având în vedere dimensiunea globală a comerțului electronic, este cu toate acestea adecvat să asigure compatibilitatea normelor comunitare cu normele internaționale. Prezenta directivă nu aduce atingere rezultatelor discuțiilor în curs asupra aspectelor juridice în cadrul organizațiilor internaționale (printre altele OMC, OCDE, UNCITRAL).
- (59) În pofida naturii globale a comunicațiilor electronice, este necesară coordonarea măsurilor de drept intern de reglementare la nivelul Uniunii Europene pentru a evita fragmentarea pieței interne și pentru instituirea unui cadru de reglementare european adecvat. Această coordonare trebuie să contribuie și la stabilirea unei poziții de negociere comune și puternice în forurile internaționale.
- (60) Pentru a permite dezvoltarea neîngrădită a comerțului electronic, cadrul juridic trebuie să fie clar și simplu, previzibil și compatibil cu normele aplicabile la nivel internațional, astfel încât să nu aducă atingere competitivității industriei europene și să nu împiedice inovarea acestui sector.
- (61) Funcționarea efectivă a pieței prin mijloace electronice în contextul globalizării necesită eforturi de concertare între Uniunea Europeană și principalele zone neeuropene în vederea compatibilizării legislațiilor și procedurilor lor.
- (62) Cooperarea cu țările terțe trebuie consolidată în sectorul comerțului electronic, în special cu țările candidate, cu țările în curs de dezvoltare și alți parteneri comerciali ai Uniunii Europene.

- (63) Adoptarea prezentei directive nu împiedică statele membre să ia în considerare diferitele implicații sociale, societale și culturale inerente la intrarea în societatea informațională. În special, nu trebuie să se aducă atingere măsurilor pe care statele membre le pot adopta în conformitate cu dreptul comunitar pentru a îndeplini obiective sociale, culturale și democratice, ținând seama de diversitatea lingvistică, specificul național și regional și patrimoniul lor cultural, precum și pentru a asigura și menține accesul public la cea mai largă gamă posibilă de servicii ale societății informaționale. În orice caz, dezvoltarea societății informaționale trebuie să asigure accesul cetățenilor Comunității la patrimoniul cultural european furnizat într-un mediu digital.
- (64) Comunicațiile electronice constituie pentru statele membre un mijloc excelent de prestare de servicii publice în domeniile cultural, educațional și lingvistic.
- (65) Consiliul, în rezoluția din 19 ianuarie 1999 privind dimensiunea de consum a societății informaționale ⁽¹⁾, subliniază că protecția consumatorilor merită o atenție specială în acest sector. Comisia va examina măsura în care normele existente pentru protecția consumatorilor conferă o protecție insuficientă în contextul societății informaționale și va identifica, după caz, lacunele legislative și aspectele care necesită măsuri suplimentare. Dacă este necesar, Comisia poate face propuneri specifice suplimentare pentru rezolvarea deficiențelor care vor fi fost identificate astfel,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiectiv și sferă de aplicare

(1) Prezenta directivă își propune să contribuie la buna funcționare a pieței interne prin asigurarea liberei circulații a serviciilor societății informaționale între statele membre.

(2) Prezenta directivă are scopul, în măsura necesară atingerii obiectivelor prevăzute la alineatul (1), anumite dispoziții de drept intern

aplicabile serviciilor societății informaționale în ceea ce privește piața internă, stabilirea furnizorilor de servicii, comunicările comerciale, contractele încheiate prin mijloace electronice, răspunderea intermediarilor, codurile de conduită, soluționarea extrajudiciară a litigiilor, acțiunile în justiție și cooperarea între statele membre.

(3) Prezenta directivă completează dreptul comunitar aplicabil serviciilor societății informaționale fără a aduce atingere nivelului de protecție, în special în materie de sănătate publică și interese ale consumatorilor, stabilit prin instrumente comunitare și prin legislația internă care le pune în aplicare în măsura în care aceasta nu restrânge libera prestare a serviciilor societății informaționale.

(4) Prezenta directivă nu stabilește norme suplimentare de drept internațional privat și nici nu abordează competența instanțelor.

(5) Prezenta directivă nu se aplică în:

- (a) domeniul fiscal;
- (b) chestiunile referitoare la serviciile societății informaționale reglementate de Directivele 95/46/CE și 97/66/CE;
- (c) chestiunile referitoare la acordurile sau practicile aflate sub incidența dreptului privind înțelegerile;
- (d) următoarele activități de servicii ale societății informaționale:
 - activitățile notarilor sau profesiilor echivalente, în măsura în care acestea presupun o participare directă și specifică exercitării autorității publice;
 - reprezentarea unui client și apărarea intereselor acestuia în instanță;
 - activitățile de jocuri pe bani care implică mize cu valoare monetară în jocuri de noroc, inclusiv loterii și tranzacții de tip pariuri.

(6) Prezenta directivă nu aduce atingere măsurilor luate la nivel comunitar sau național în conformitate cu dreptul comunitar în scopul de a promova diversitatea culturală și lingvistică și de a asigura apărarea pluralismului.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, următorii termeni au înțelesurile de mai jos:

- (a) „servicii ale societății informaționale”: servicii în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 98/34/CE astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/48/CE;

⁽¹⁾ JO C 23, 28.1.1999, p. 1.

- (b) „furnizor de servicii”: orice persoană fizică sau juridică furnizoare de servicii ale societății informaționale;
- (c) „furnizor de servicii stabilit”: furnizor de servicii care desfășoară efectiv o activitate economică utilizând un sediu stabil pe o perioadă nedeterminată. Prezența și folosirea mijloacelor tehnice și a tehnologiilor necesare furnizării serviciului nu constituie, în sine, sediu al prestatorului;
- (d) „destinatarul serviciilor”: orice persoană fizică sau juridică ce utilizează, în scopuri profesionale sau de altă natură, un serviciu al societății informaționale, în special în scopul căutării de informații sau al furnizării accesului la acestea;
- (e) „consumator”: orice persoană fizică ce acționează în alte scopuri decât cele ale activității sale comerciale sau profesionale;
- (f) „comunicare comercială”: orice formă de comunicare destinată să promoveze, direct sau indirect, bunurile, serviciile sau imaginea unei întreprinderi, organizații sau persoane care efectuează o activitate comercială, industrială, meșteșugărească sau exercită una din profesiile reglementate. Următoarele comunicări nu constituie, în sine, comunicări comerciale:
- informații care permit accesul direct la activitatea întreprinderii, organizației sau persoanei, în special un nume de domeniu sau o adresă de poștă electronică;
 - comunicări legate de bunurile, serviciile sau imaginea întreprinderii, organizației sau persoanei, elaborate în mod independent, în special când acestea nu sunt furnizate în contrapartidă financiară;
- (g) „profesie reglementată”: orice profesie, fie în sensul articolului 1 litera (d) din Directiva 89/48/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 privind un sistem general de recunoaștere a diplomelor din învățământul superior obținute ca urmare a absolvirii învățământului și formării profesionale cu durată minimă de trei ani ⁽¹⁾, fie în sensul articolului 1 litera (f) din Directiva 92/51/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 privind un al doilea sistem general de recunoaștere a educației și formării profesionale care completează Directiva 89/48/CEE ⁽²⁾;
- (h) „domeniu coordonat”: cerințele specificate în cadrul legislativ din statele membre, aplicabile furnizorilor de servicii ale societății informaționale, indiferent dacă sunt de natură generală sau concepute special pentru aceștia.
- (i) Domeniul coordonat se referă la cerințe pe care furnizorul de servicii trebuie să le respecte și care privesc:
- accesul la activitatea unui serviciu al societății informaționale, cum ar fi cerințele în materie de calificare, autorizare și notificare;
 - desfășurarea activității unui serviciu al societății informaționale, cum ar fi cerințele privind comportamentul furnizorului de servicii, cerințe legate de calitatea sau conținutul serviciului, inclusiv în materie de publicitate și contracte sau privind răspunderea furnizorului de servicii;
- (ii) Domeniul coordonat nu reglementează cerințe cum ar fi:
- cerințe aplicabile bunurilor ca atare;
 - cerințe aplicabile livrării bunurilor;
 - cerințe aplicabile serviciilor care nu sunt furnizate prin mijloace electronice.

Articolul 3

Piața internă

- (1) Fiecare stat membru garantează că serviciile societății informaționale prestate de un furnizor de servicii stabilit pe teritoriul său respectă dispozițiile de drept intern aplicabile în statul membru în cauză și relevante pentru domeniul coordonat.
- (2) Statele membre nu pot restrânge libera circulație a serviciilor societății informaționale din alte state membre invocând motive relevante pentru domeniul coordonat.
- (3) Alineatele (1) și (2) nu se aplică domeniilor menționate în anexă.
- (4) Statele membre pot adopta măsuri derogatorii de la alineatul (2) în cazul unui anumit serviciu al societății informaționale, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:
- (a) măsurile sunt:
- (i) necesare, dintr-unul din motivele următoare:
- ordine publică, în special prevenirea, investigarea, depistarea și urmărirea infracțiunilor, în special protecția minorilor și lupta împotriva incitării la ură pe motiv de rasă, sex, religie sau naționalitate și împotriva atingerii aduse demnității umane;
 - protecția sănătății publice;

⁽¹⁾ JO L 19, 24.1.1989, p. 16.

⁽²⁾ JO L 209, 24.7.1992, p. 25. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 97/38/CE a Comisiei (JO L 184, 12.7.1997, p. 31).

- securitatea publică, inclusiv protecția securității și apărării naționale;
 - protecția consumatorilor, inclusiv a investitorilor;
- (ii) luate împotriva unui serviciu al societății informaționale care aduce atingere obiectivelor menționate la punctul (i) sau care prezintă risc serios și grav de prejudiciere a acestor obiective;
- (iii) proporționale cu aceste obiective;
- (b) înainte de a lua măsurile respective și fără a aduce atingere procedurilor judiciare, inclusiv procedurilor preliminare și acțiunilor desfășurate în cadrul anchetei penale, statul membru:
- a cerut statului membru menționat la alineatul (1) să ia măsuri și acesta nu le-a luat sau cele pe care le-a luat nu au fost suficiente;
 - a notificat Comisiei și statului membru menționat la alineatul (1) intenția de a lua astfel de măsuri.
- (5) Statele membre pot deroga, în cazuri de urgență, de la condițiile prevăzute la alineatul (4) litera (b). În acest caz, măsurile sunt notificate Comisiei și statului membru menționat la alineatul (1) în cel mai scurt timp posibil, indicând motivul pentru care statul membru consideră că există o urgență.
- (6) Fără a aduce atingere posibilității statului membru de a adopta și de a aplica măsurile în cauză, Comisia examinează compatibilitatea măsurilor notificate cu dreptul comunitar, în cel mai scurt timp posibil; în cazul în care se ajunge la concluzia că măsura este incompatibilă cu dreptul comunitar, Comisia solicită statului membru în cauză să se abțină de la luarea măsurilor preconizate sau să înceteze de urgență aplicarea măsurilor în cauză.

CAPITOLUL II

PRINCIPII

Secțiunea 1: Cerințe în materie de stabilire și de informații

Articolul 4

Principiul de excludere a autorizării prealabile

(1) Statele membre veghează ca accesul la activitatea de furnizor de servicii ale societății informaționale și desfășurarea acesteia să nu poată fi supuse unui regim de autorizare prealabilă sau oricărei alte cerințe cu efect echivalent.

(2) Alineatul (1) nu aduce atingere regimurilor de autorizare care nu urmăresc în mod specific și exclusiv serviciile societății

informaționale sau care sunt reglementate de Directiva 97/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 aprilie 1997 privind un cadru comun pentru autorizări generale și licențe individuale în sectorul serviciilor de telecomunicații ⁽¹⁾.

Articolul 5

Informații generale de furnizat

(1) În plus față de alte cerințe stabilite de dreptul comunitar privind furnizarea informațiilor, statele membre veghează ca furnizorul de servicii să facă posibil un acces ușor, direct și permanent al destinatarilor serviciului și al autorităților competente cel puțin la următoarele informații:

- (a) numele furnizorului de servicii;
- (b) adresa geografică la care este stabilit furnizorul de servicii;
- (c) coordonatele furnizorului de servicii, inclusiv adresa de poștă electronică la care poate fi contactat rapid și să se comunice cu el în mod direct și eficient;
- (d) în cazul în care furnizorul de servicii este înregistrat într-un registru de comerț sau un registru public similar, registrul de comerț în care furnizorul de servicii este înregistrat și numărul de înregistrare sau mijlocul echivalent de identificare din acel registru;
- (e) în cazul în care activitatea este supusă unui regim de autorizare, coordonatele autorității de supraveghere pertinente;
- (f) în ceea ce privește profesiile reglementate:
 - orice organism profesional sau instituție similară la care furnizorul este înregistrat;
 - titlul profesional și statul membru în care este acordat;
 - o referire la normele profesionale aplicabile în statul membru de stabilire și la mijloacele de a le accesa;

(g) în cazul în care furnizorul desfășoară o activitate supusă la TVA, numărul de identificare menționat la articolul 22, alineatul (1) din a șasea Directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre în materie de impozite pe cifra de afaceri – Sistemul comun de taxe pe valoarea adăugată: baza de impunere unitară ⁽²⁾.

⁽¹⁾ JO L 117, 7.5.1997, p. 15.

⁽²⁾ JO L 145, 13.6.1977, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 1999/85/CE (JO L 277, 28.10.1999, p. 34).

(2) În plus față de celelalte cerințe privind informațiile prevăzute de dreptul comunitar, statele membre veghează, în cazul în care serviciile societății informaționale menționează prețuri, ca acestea să fie indicate în mod clar și neechivoc și, în special, să precizeze dacă taxele și costurile de livrare sunt incluse.

Secțiunea 2: Comunicările comerciale

Articolul 6

Informații de furnizat

În plus față de celelalte cerințe stabilite în dreptul comunitar, statele membre veghează ca acele comunicări comerciale care fac parte dintr-un serviciu al societății informaționale sau care constituie un astfel de serviciu să îndeplinească cel puțin următoarele condiții:

- (a) comunicarea comercială trebuie să poată fi identificată în mod clar ca atare;
- (b) persoana fizică sau juridică pe seama căreia se face comunicarea comercială să poată fi identificată în mod clar;
- (c) ofertele promoționale, cum ar fi reducerile de preț, primele și cadourile, în cazul în care sunt permise în statul membru în care este stabilit furnizorul de servicii, să poată fi identificate în mod clar ca atare, iar condițiile pentru a beneficia de acestea să fie ușor accesibile și prezentate clar și neechivoc;
- (d) concursurile și jocurile promoționale, în cazul în care sunt permise în statul membru în care este stabilit furnizorul de servicii, să poată fi identificate în mod clar ca atare, iar condițiile de participare să fie ușor accesibile și prezentate clar și neechivoc.

Articolul 7

Comunicările comerciale nesolicitate

(1) În plus față de celelalte cerințe prevăzute de dreptul comunitar, statele membre care autorizează comunicațiile comerciale prin poșta electronică nesolicitate veghează ca astfel de comunicări comerciale efectuate de un furnizor de servicii stabilit pe teritoriul lor să poată fi identificate în mod clar și neechivoc, imediat ce sunt primite de destinatar.

(2) Fără a aduce atingere Directivelor 97/7/CE și 97/66/CE, statele membre adoptă măsuri menite să garanteze că furnizorii de servicii care expediază comunicări comerciale nesolicitate prin poșta electronică consultă cu regularitate și respectă registrele

„opt-out” în care se pot înregistra persoanele fizice care nu doresc să primească astfel de comunicări.

Articolul 8

Profesii reglementate

(1) Statele membre veghează ca utilizarea comunicărilor comerciale care fac parte dintr-un serviciu al societății informaționale sau constituie un astfel de serviciu prestat de un membru al unei profesii reglementate să fie permisă sub rezerva respectării normelor profesionale privind, în special, independența, demnitatea și onoarea profesiei, precum și secretul profesional și onestitatea față de clienți și alți membri ai profesiei.

(2) Fără a aduce atingere autonomiei organismelor și asociațiilor profesionale, statele membre și Comisia încurajează aceste organisme și asociații profesionale să elaboreze coduri de conduită la nivel comunitar pentru a preciza tipurile de informații care pot fi transmise cu sensul de comunicări comerciale, în conformitate cu normele menționate la alineatul (1).

(3) La elaborarea propunerilor de inițiative comunitare care se pot dovedi necesare pentru a asigura buna funcționare a pieței interne în ceea ce privește informațiile prevăzute la alineatul (2), Comisia ține seama de codurile de conduită aplicabile la nivel comunitar și acționează în strânsă cooperare cu asociațiile și organismele profesionale relevante.

(4) Prezenta directivă se aplică în completarea directivelor comunitare care reglementează accesul la activitățile profesiilor reglementate și exercitarea acestora.

Secțiunea 3: Contracte încheiate prin mijloace electronice

Articolul 9

Modul de tratare a contractelor

(1) Statele membre veghează ca sistemul lor juridic să facă posibilă încheierea contractelor prin mijloace electronice. Statele membre veghează în special ca regimul juridic aplicabil procesului contractual să nu creeze obstacole în calea utilizării contractelor electronice și să nu conducă la lipsirea de efect și de validitate juridice a contractelor din cauza încheierii lor prin mijloace electronice.

(2) Statele membre pot prevedea ca alineatul (1) să nu se aplice tuturor contractelor sau anumitor contracte care fac parte dintr-una din următoarele categorii:

- (a) contracte care creează sau transferă drepturi asupra unor bunuri imobile, cu excepția drepturilor de locațiune;

- (b) contracte pentru care legea impune intervenția instanțelor judecătorești, a autorităților publice sau a profesiilor care implică exercițiul autorității publice;
- (c) contracte de angajament privind garanțiile și contracte asupra unor garanții colaterale oferite de persoane care acționează în scopuri care nu intră în cadrul activității lor profesionale sau comerciale;
- (d) contracte aflate sub incidența dreptului familiei sau a dreptului de succesiune.
- (3) Statele membre prezintă Comisiei categoriile prevăzute la alineatul (2) cărora nu le aplică alineatul (1). Statele membre prezintă Comisiei, la fiecare cinci ani, un raport privind aplicarea alineatului (2), explicând motivele pentru care consideră necesar să mențină categoria prevăzută la alineatul (2) litera (b) căreia nu îi aplică alineatul (1).

Articolul 10

Informații de furnizat

- (1) În plus față de alte cerințe în materie de informații prevăzute de dreptul comunitar, statele membre veghează ca, exceptând cazul în care părțile care nu sunt consumatori convin altfel, furnizorul de servicii să furnizeze cel puțin informațiile de mai jos, formulate clar, comprehensibil, neechivoc și înainte ca destinatarul serviciilor să lanseze comanda:
- (a) diferitele etape tehnice de urmat pentru încheierea contractului;
- (b) dacă este sau nu arhivat contractul încheiat de către furnizorul de servicii și dacă este accesibil sau nu;
- (c) mijloacele tehnice de identificare și corectare a erorilor comise la introducerea datelor, înainte de lansarea comenzii;
- (d) limbile propuse pentru încheierea contractului.
- (2) Statele membre veghează ca, exceptând cazul în care părțile care sunt consumatori convin altfel, furnizorul de servicii să indice eventualele coduri de conduită pertinente cărora i se supune, precum și informații despre modul în care aceste coduri pot fi consultate electronic.
- (3) Clauzele contractuale și condițiile generale furnizate destinatarului trebuie puse la dispoziție într-un mod care să îi permită acestuia să le păstreze și să le reproducă.
- (4) Alineatele (1) și (2) nu se aplică la contractele încheiate exclusiv prin schimburi de mesaje prin poșta electronică sau prin comunicări individuale echivalente.

Articolul 11

Lansarea comenzii

- (1) Statele membre veghează ca, exceptând cazul în care părțile care nu sunt consumatori convin altfel, atunci când destinatarul serviciilor lansează comanda prin mijloace tehnologice, să aplice următoarele principii:
- furnizorul de servicii trebuie să confirme primirea comenzii fără amânări nejustificate și prin mijloace electronice;
 - comanda și confirmarea de primire se consideră primite atunci când părțile cărora le sunt adresate pot avea acces la ele.
- (2) Statele membre veghează ca, exceptând cazul în care părțile care nu sunt consumatori convin altfel, furnizorul de servicii să pună la dispoziția destinatarului serviciilor mijloacele tehnice adecvate, eficiente și accesibile care să îi permită să identifice și să corecteze erorile de introducere a datelor înainte de a lansa comanda.
- (3) Alineatul (1) prima liniuță și alineatul (2) nu se aplică contractelor încheiate exclusiv prin schimb de mesaje prin poșta electronică sau prin comunicări individuale echivalente.

Secțiunea 4: Răspunderea furnizorilor de servicii intermediari

Articolul 12

„Simpla transmitere” („Mere conduit”)

- (1) În cazul în care un serviciu al societății informaționale constă în transmiterea într-o rețea de comunicații a informațiilor furnizate de un destinatar al serviciului sau în furnizarea accesului la rețeaua de comunicații, statele membre veghează ca furnizorul de servicii să nu fie responsabil pentru informațiile transmise, cu condiția ca furnizorul:
- (a) să nu inițieze transmiterea;
 - (b) să nu selecteze destinatarul transmiterii și
 - (c) să nu selecteze sau să modifice informațiile care fac obiectul transmiterii.
- (2) Activitățile de transmitere și de furnizare a accesului prevăzute la alineatul (1) includ stocarea automată, intermediară și tranzitorie a informațiilor transmise, atâta timp cât stocarea servește exclusiv pentru executarea transmiterii în rețeaua de comunicații și cu condiția ca durata stocării să nu depășească timpul necesar transmiterii în mod rezonabil.

(3) Prezentul articol nu afectează posibilitatea ca o instanță judecătorească sau autoritate administrativă să ceară furnizorului de servicii, în conformitate cu cadrul legislativ din statele membre, să pună capăt unei încălcări sau să o prevină.

Articolul 13

Stocarea – caching

(1) În cazul în care un serviciu al societății informaționale constă în transmiterea printr-o rețea de comunicații a informațiilor furnizate de un destinatar al serviciului, statele membre veghează ca furnizorul de servicii să nu fie responsabil pentru stocarea automată, intermediară și temporară a informațiilor transmise, atâta timp cât stocarea servește exclusiv pentru a face mai eficientă transmiterea mai departe a informațiilor către alți destinatari ai serviciului, la cerere, cu condiția ca:

- (a) furnizorul să nu modifice informația;
- (b) furnizorul să îndeplinească condițiile de acces la informație;
- (c) furnizorul să se conformeze normelor privind actualizarea informației, larg recunoscute pe scară largă și folosite de întreprinderile din sector;
- (d) furnizorul să nu împiedice folosirea licită a tehnologiei, larg recunoscută și folosită în industrie, în scopul de a obține date privind utilizarea informației și
- (e) furnizorul să acționeze prompt pentru eliminarea informațiilor pe care le-a stocat sau pentru a bloca accesul la acestea de îndată ce ia la cunoștință că informațiile transmise inițial au fost eliminate din rețea ori accesul a fost blocat sau că o instanță sau o autoritate administrativă a dispus eliminarea informației sau de blocarea acesteia.

(2) Prezentul articol nu afectează posibilitatea ca o instanță judecătorească sau o autoritate administrativă să solicite furnizorului de servicii, în conformitate cu cadrul legislativ din statele membre, să pună capăt unei încălcări sau să o prevină.

Articolul 14

Stocarea – hosting

(1) Statele membre veghează ca atunci când un serviciu al societății informaționale constă în stocarea informațiilor furnizate de un destinatar al serviciului, furnizorul aceluși serviciu să nu fie responsabil pentru informațiile stocate la cererea unui destinatar al serviciului, cu condiția ca:

- (a) furnizorul să nu aibă cunoștință despre activitatea sau informația ilicită, iar în ceea ce privește acțiunile în daune, să nu

aibă cunoștință de fapte sau circumstanțe din care să rezulte că activitatea sau informația este vădită ilicită sau

- (b) furnizorul, din momentul în care ia la cunoștință despre acestea, acționează prompt pentru a elimina informațiile sau pentru a bloca accesul la acestea.

(2) Alineatul (1) nu se aplică atunci când destinatarul serviciului acționează sub autoritatea sau sub controlul furnizorului.

(3) Prezentul articol nu afectează posibilitatea ca o instanță judecătorească sau o autoritate administrativă să impună furnizorului de servicii, în conformitate cu cadrul legislativ din statele membre, să pună capăt unei încălcări sau să o prevină și nici nu afectează posibilitatea ca statele membre să instituie proceduri de reglementare a eliminării informațiilor sau blocării accesului la acestea.

Articolul 15

Absența obligației generale în materie de supraveghere

(1) Statele membre nu trebuie să impună furnizorilor obligația generală de supraveghere a informațiilor pe care le transmit sau le stochează atunci când furnizează serviciile prevăzute la articolele 12, 13 și 14 și nici obligația generală de a căuta în mod activ fapte sau circumstanțe din care să rezulte că activitățile sunt ilicite.

(2) Statele membre pot institui obligația furnizorilor de servicii ale societății informaționale de a informa prompt autoritățile publice competente despre presupuse activități ilicite pe care le-ar desfășura destinatarii serviciilor lor ori despre presupuse informații ilicite pe care aceștia le-ar furniza sau obligația de a comunica autorităților competente, la cererea acestora, informații care să permită identificarea destinatarilor serviciilor cu care au încheiat un acord de stocare – hosting.

CAPITOLUL III

APLICARE

Articolul 16

Codurile de conduită

- (1) Statele membre și Comisia încurajează:
 - (a) elaborarea de către asociațiile sau organizațiile dintr-un sector de activitate, profesionale sau de consumatori a codurilor de conduită la nivel comunitar, destinate să contribuie la buna aplicarea a articolelor 5-15;
 - (b) transmiterea voluntară la Comisie a proiectelor de coduri de conduită la nivel național sau comunitar;
 - (c) accesarea prin mijloace electronice a codurilor de conduită în limbile comunitare;

- (d) comunicarea către statele membre și Comisie, de către asociațiile și organizațiile dintr-un sector de activitate, profesionale sau de consumatori a evaluărilor proprii privind aplicarea codurilor lor de conduită și impactul acestora asupra practicilor, uzanțelor sau cutumelor referitoare la comerțul electronic;
- (e) elaborarea codurilor de conduită în ceea ce privește protecția minorilor și demnitatea umană.

(2) Statele membre și Comisia încurajează implicarea asociațiilor și organizațiilor reprezentând consumatorii în elaborarea și aplicarea codurilor de conduită cu incidență asupra intereselor lor și care sunt elaborate în conformitate cu alineatul (1) litera (a). După caz, ar trebui să fie consultate asociațiile care reprezintă persoanele cu handicap vizual și, în general, persoanele cu handicap, pentru a ține seama de nevoile specifice ale acestora.

Articolul 17

Soluționarea extrajudiciară a litigiilor

- (1) Statele membre veghează ca în cazul unei neînțelegeri între un furnizor de servicii ale societății informaționale și destinatarul serviciilor, legislația lor să nu împiedice utilizarea mecanismelor de soluționare extrajudiciară a litigiilor, disponibile în dreptul intern, inclusiv prin mijloace electronice corespunzătoare.
- (2) Statele membre încurajează organismele competente în soluționarea extrajudiciară a litigiilor, în special în ceea ce privește litigiile în materie de consum, să funcționeze astfel încât să asigure garanții procedurale corespunzătoare pentru părțile interesate.
- (3) Statele membre încurajează organismele competente în soluționarea extrajudiciară a litigiilor să informeze Comisia despre deciziile importante pe care le iau în materie de servicii ale societății informaționale, precum și orice altă informație privind practicile, uzanțele sau cutumele referitoare la comerțul electronic.

Articolul 18

Acțiuni în justiție

- (1) Statele membre veghează ca acțiunile în justiție prevăzute în dreptul intern privind activitățile serviciilor societății informaționale să permită adoptarea rapidă de măsuri, inclusiv măsuri interimare, destinate să ducă la încetarea oricărei încălcări presupuse și să prevină orice altă atingere adusă intereselor respective.
- (2) Anexa la Directiva 98/27/CE se completează după cum urmează:

„11. Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (directiva privind comerțul electronic) (JO L 178, 17.7.2000, p. 1)”.

Articolul 19

Cooperare

- (1) Statele membre dispun de suficiente mijloace de supraveghere și investigație necesare pentru punerea în aplicare eficientă a prezentei directive și veghează ca furnizorii de servicii să le furnizeze informațiile necesare.
- (2) Statele membre cooperează cu alte state membre; în acest scop, acestea desemnează unul sau mai multe puncte de contact ale căror coordonate le comunică celorlalte state membre și Comisiei.
- (3) Statele membre furnizează, cât mai repede posibil și în conformitate cu legislația internă, asistența și informațiile cerute de celelalte state membre sau de Comisie, inclusiv prin mijloacele electronice corespunzătoare.
- (4) Statele membre stabilesc puncte de contact accesibile cel puțin prin mijloace electronice și de la care destinatarii serviciilor și furnizorii de servicii pot:
- să obțină informații generale cu privire la drepturile și obligațiile contractuale, precum și la procedurile de înaintare a plângerilor și la căile de atac disponibile în caz de litigiu, inclusiv cu privire la aspectele practice legate de folosirea acestor proceduri;
 - să obțină coordonatele autorităților, asociațiilor sau organizațiilor de la care pot obține informații suplimentare sau asistență practică.
- (5) Statele membre încurajează comunicarea către Comisie a oricăror decizii administrative sau judiciare importante luate pe teritoriul lor în privința litigiilor referitoare la serviciile societății informaționale, precum și la practicile, uzanțele și cutumele referitoare la comerțul electronic. Comisia comunică aceste decizii celorlalte state membre.

Articolul 20

Sancțiuni

Statele membre hotărăsc sancțiunile aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive și adoptă toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea lor. Sancțiunile prevăzute sunt eficiente, proporționale și cu efect de descurajare.

CAPITOLUL IV
DISPOZIȚII FINALE

Articolul 21

Reexaminarea

(1) Înainte de 17 iulie 2003 și apoi la fiecare doi ani, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social un raport privind aplicarea prezentei directive, însoțit, după caz, de propuneri pentru adaptarea la evoluția juridică, tehnică și economică din domeniul serviciilor societății informaționale, în special în ceea ce privește prevenirea criminalității, protecția minorilor, protecția consumatorilor și buna funcționare a pieței interne.

(2) Examinând necesitatea adaptării prezentei directive, raportul analizează în special necesitatea de prezentare a unor propuneri referitoare la răspunderea furnizorilor de hiperlegături și de servicii de motoare de căutare, la procedurile de notificare și retragere („notice and take down”) și la atribuirea răspunderii după retragerea conținutului. Raportul analizează, de asemenea, necesitatea de a prevedea condiții suplimentare pentru exonerarea de răspundere prevăzută la articolele 12 și 13, ținând seama de evoluția tehnică și de posibilitatea de a aplica principiile pieței interne comunicărilor comerciale prin poșta electronică nesolicitate.

Articolul 22

Transpunere

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei

directive înainte de 17 ianuarie 2002. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

(2) Atunci când statele membre adoptă măsurile menționate la alineatul (1), acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

Articolul 23

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 24

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Luxemburg, 8 iunie 2000.

Pentru Parlamentul European

Președintele

N. FONTAINE

Pentru Consiliu

Președintele

G. d'OLIVEIRA MARTINS

ANEXĂ

DEROGĂRI DE LA ARTICOLUL 3

Prevederile articolului 3 alineatul (3), articolului 3 alineatele (1) și (2) nu se aplică:

- drepturilor de autor și drepturilor conexe, drepturilor prevăzute de Directiva 87/54/CEE ⁽¹⁾ și Directiva 96/9/CE ⁽²⁾, precum și drepturilor de proprietate industrială;
- emisiilor de bani electronici de către instituții pentru care statele membre au aplicat una din derogările prevăzute la articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2000/46/CE ⁽³⁾;
- articolului 44 alineatul (2) din Directiva 85/611/CEE ⁽⁴⁾;
- articolului 30 și titlului IV din Directiva 92/49/CEE ⁽⁵⁾, titlului IV din Directiva 92/96/CEE ⁽⁶⁾, articolelor 7 și 8 din Directiva 88/357/CEE ⁽⁷⁾ și articolului 4 din Directiva 90/619/CEE ⁽⁸⁾;
- libertății părților de a alege dreptul aplicabil contractului lor;
- obligațiilor contractuale privind contractele încheiate de consumatori;
- validității formale a contractelor care creează sau transferă drepturi asupra bunurilor imobiliare, în cazul în care aceste contracte sunt supuse unor cerințe formale imperative din legislația statului membru în care este situat bunul imobiliar;
- autorizării comunicărilor comerciale nesolicitate prin poșta electronică.

⁽¹⁾ JO L 24, 27.1.1987, p. 36.

⁽²⁾ JO L 77, 27.3.1996, p. 20.

⁽³⁾ Npublicată încă în Jurnalul Oficial.

⁽⁴⁾ JO L 375, 31.12.1985, p. 3. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 95/26/CE (JO L 168, 18.7.1995, p. 7).

⁽⁵⁾ JO L 228, 11.8.1992, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 95/26/CE.

⁽⁶⁾ JO L 360, 9.12.1992, p. 2. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 95/26/CE.

⁽⁷⁾ JO L 172, 4.7.1988, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 92/49/CE.

⁽⁸⁾ JO L 330, 29.11.1990, p. 50. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 92/96/CE.